

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. D. T.**
právně zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář,
v.o.s.
sídlem v Brně, nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO
140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4.12.2017, č.j. MV-86511-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.5.2017, č.j. OAM-17000-33/DP-2015, jímž byla

Shodu s prvopisem potvrzuje

podle ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Předně žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu v dané věci. Uvedl, že si je vědom skutečnosti, *„že do žádosti doložil jako doklad o zajištění ubytování na území potvrzení vlastníka nemovitosti na adrese Č. V. č.p. X, přičemž na této adrese ale nebydlel.“* K tomu namítl, že *„nelze postavit na jisto, že faktické ubytování žalobce v této nemovitosti nebylo reálné.“* Skutečnost, že pokoj označený žalobcem v rámci pobytové kontroly v této nemovitosti byl neobývaný a že zde neměl žalobce osobní věci, nevypovídá ničeho o tom, že ubytování žalobce je zde vyloučeno. Majitelka nemovitosti nepopřela, že by doklad o zajištění ubytování ze dne 19.5.2017 podepsala, pouze uvedla, že nemá se žalobcem uzavřenou smlouvu o ubytování. V případě žalobce je tedy jiný skutkový stav, než který byl aplikován v žalovaném rozhodnutí v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30.3.2017, č.j. 30 A 42/2015-57. Dále žalobce uvedl své úvahy o aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle názoru žalobce fáze posuzování žádosti i s ohledem na průběh řízení zařazena až těsně předtím, než je vydáno ve věci meritorní rozhodnutí, tedy *„v tento okamžik lze teprve zkoumat, zda a který údaj, případě podklad pro rozhodnutí, je pro posouzení žádosti podstatný.“* Jestliže v této fázi řízení byl v obsahu spisu doklad o zajištění ubytování na adrese, kde žalobce skutečně bydlel, byl předchozí doklad o zajištění ubytování pro posouzení splnění podmínek pro povolení k dlouhodobému pobytu již zcela irelevantní. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby údaj podstatný pro rozhodnutí byl aktuální v době rozhodování a v té době neodpovídal skutečnosti, tyto podmínky však splněny nebyly, neboť adresu místa hlášeného pobytu žalobce označil v dokladu o zajištění ubytování již dne 27.7.2015. Šetřením policie bylo potvrzeno, že se žalobce na této adrese zdržuje, napadené rozhodnutí bylo vydáno téměř po roce a půl, z žádného podkladu pro rozhodnutí neplyne, že by jakýkoliv údaj podstatný pro posouzení žádosti neodpovídal skutečnosti. V dané věci tak nebylo možné žádost zamítnout. Dále žalobce v části III. žaloby namítl, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly se zachováním proporcionality mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho dopady do rodinného a soukromého života žalobce, napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života a je v rozporu s Evropskou úmluvou o lidských právech, žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 6.8.2013, sp.zn. 8 As 68/201. V rámci hodnocení důvodu pro vydání rozhodnutí *„zjevně absentuje hodnocení jednání žalobce, který doložil doklad, jež neodpovídal skutečné adrese, na které se zdržuje“*, správní orgány se nezabývaly tím, proč tak žalobce učinil, jak závažné toto jednání je, jaký zájem státu byl ohrožen atd. V této souvislosti žalobce popsal svou podnikatelskou činnost a zdůvodnil, proč nemůže nájemní vztah k objektu, ve kterém provozuje „večerku“, doložit dokladem o zajištění ubytování, žalobce uvedl, že je třeba s ohledem na jeho podnikatelskou činnost zohlednit to, že *„vzhledem k rozsahu otevírací doby není možné ani provozovnu opustit“*, tedy, že sice jednání žalobce nelze tolerovat, avšak s ohledem na zachování rovnováhy mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho důsledky okolností, které měly vliv na jednání žalobce, zohlednit. V dané věci rovněž mělo být zhodnoceno také to, jakou dobu žalobce pobýval na území České republiky, jak se integroval do české společnosti. Je třeba i přihlédnout

k tomu, že zde žalobce vybudoval fungující podnik, „žalovaná nepřezkoumatelným způsobem“ konstatovala, že s ohledem na délku pobytu žalobce v České republice není jeho vztah k domovskému státu zásadně narušen. Žalované rozhodnutí je „nepřiměřeně přísné“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhla, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Jak vyplývá ze správního spisu a není to ani mezi účastníky sporné, k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, o které bylo žalovaným rozhodnutím rozhodováno, doložil žalobce jako doklad o zajištění ubytování písemnost ze dne 19.5.2015, podepsaný majitelkou rodinného domu č.p. X v Č. V., a to paní M. S. Ze správního spisu dále vyplývá a ostatně to ani není mezi účastníky sporné, že z dalších podkladů (zejména sdělení Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 16.7.2015 a z vyjádření majitelky zmíněné nemovitosti paní M. S.) vyplynul závěr, že zmíněný údaj, obsažený v uvedeném dokladu o zajištění ubytování ze dne 19.5.2015, který žalobce sám předložil ke zmíněné žádosti, je nepravdivý, když neodpovídá skutečnosti. Ostatně ani sám žalobce nepopřel tvrzení žalovaného v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které vychází z protokolu o výsledku žalobce ze dne 1.10.2015, kdy žalobce nejprve uvedl a popsal, že v tomto domku skutečně bydlel (jméno majitelky ale neznal, ta bydlela „dole a on nahoře“), dále uvedl, že s majitelkou měl nájemní smlouvu, a když se odstěhoval, tak žádnou písemnou výpověď nedával a jen jí vrátil klíče a ústně jí to oznámil. Po konfrontaci s výsledkem pobytové kontroly (zmíněné sdělení Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 16.7.2015, podle kterého majitelka nemovitosti paní M. S. uvedla, že zde žalobce vůbec nepobýval a žádnou smlouvu o ubytování s ní neuzavřel) žalobce změnil své tvrzení a uvedl, že „je pravda, že jsem tam nikdy nebydlel, protože jsem bydlel přímo v prodejně, která je jen 100 m od baráku“. Žalobce tedy nepopřel, že údaje v dokladu o zajištění ubytování ze dne 19.5.2015 na adrese Č. V. X neodpovídaly skutečnosti. V takovém případě byly dány důvody pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle něhož dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu na 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec předloží padělané nebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.
6. A právě jedním z takových údajů podstatným pro posouzení zmíněné žádosti je i prokázání zajištění ubytování na území, přičemž podle ust. § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se ubytováním pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem. Zároveň podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37) a podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou podmínku pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené z důvodu pro zrušení platnosti víza. Při

posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

7. Z uvedené právní úpravy tak vyplývá, že pokud je dán důvod pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů z důvodu, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, kterou je i zmíněný doklad o zajištění ubytování na území (§ 70 odst. 2 písm. f/ zákona o pobytu cizinců, § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tak nelze podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit. Z právní úpravy pak vyplývá, že pro splnění jedné z podmínek pro udělení víza, tj. předložení dokladu o zajištění ubytování na území, nepostačuje pouze formální předložení takového dokladu, ale zároveň údaje v tomto dokladu o zajišťování ubytování musí odpovídat skutečnosti, k čemuž lze dospět výkladem a contrario ve vztahu k ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V daném případě v podstatě ani žalobce nezpochybnil, že údaje uvedené ve zmíněném podkladu, který předložil k uvedené žádosti, tedy v dokladu o zajištění ubytování ze dne 19.5.2015, v podstatě nejsou pravdivé, neodpovídají skutečnosti, přičemž sám v protokolu o výsledku popřel obsah, respektive pravdivost údajů uvedených v tomto dokladu. Správní orgány tak správně dospěly k závěru, že žalobce nesplnil výše zmíněnou podmínku pro to, aby mu byl dlouhodobý pobyt na území České republiky prodloužen, když zmíněný doklad o zajištění ubytování na území obsahoval údaje podstatné pro posouzení žádosti (zajištění ubytování na území České republiky), avšak tyto neodpovídaly skutečnosti (§ 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců). Na výše uvedený závěr nemají vliv žádné úvahy uvedené žalobcem, ostatně sám žalobce připustil, že *„smyslem dokládání zajištění ubytování cizince na území v rámci řízení o povolení pobytu, není pouze formální doložení adresy pobytu, ale že je třeba doložit doklad o zajištění ubytování v tom objektu, kde se cizinec skutečně zdržuje.“* Skutečnost, že žalobce nesplnil zmíněnou podmínku, tedy, že jím předložený doklad žádosti obsahoval údaj podstatný pro posouzení žádosti, který však neodpovídá skutečnosti, nemůže automaticky bez dalšího zhojit to, že v podstatě žalobce se snažil ex post napravit tento stav tím, že poté předložil Ministerstvu vnitra (27.7.2015) další doklad o zajištění ubytování ze dne 20.7.2015 na jiné adrese, tj. D. X v Králíkách na dobu od 20.7.2015 do 20.7.2017. Z platné právní úpravy nevyplývá, že by takový postup byl možný, tedy že by v průběhu správního řízení, jehož předmětem bylo rozhodování o zmíněné žádosti, bylo umožněno žalobci konvalidovat takovou „vadu“, která spočívá v předložení dokladu, který je nepravdivý a obsahuje údaje, které neodpovídají skutečnosti. Takové jednání lze hodnotit jako účelové s cílem obcházení zákona. Navíc je třeba si uvědomit, že se jedná o návrhové řízení, které je ovládané zásadou projednací a správní orgány nemají povinnost samy vyhledávat všechny v úvahu přicházející irelevantní skutečnosti, naopak břemeno tvrzení i břemeno důkazní zatěžuje ve smyslu paragrafu správního řádu žalobce jako žadatele. Bylo tedy především na samotném žalobci, aby správním orgánům předložil tvrzení a označil důkazy za účelem posouzení jeho žádosti tak, aby byla splněna výše zmíněná podmínka v době podání žádosti. Pokud by tomu tak nebylo a v případech zmíněného rozhodování o takových žádostech by mohl uvedený údaj žadatel dodatečně změnit, tak by v podstatě bylo umožněno žadateli podat takovou v nadsázce řečeno, „průzkumnou žádost“, ve které by uvedl nepravdivé údaje o zajištění pobytu a když by správní orgán tuto nepravdivost „odhalil“, tak by jednoduše účelově předložil další doklad zajištění ubytování, a když by ani ten neodpovídal zákonným požadavkům, tak by ji třeba předkládal v tomto řízení tak dlouho, až by bylo možné jeho žádosti vyhovět. Takový postup by byl v rozporu s účelem platné právní úpravy, která

rozhodně neumožňuje takovéto účelové jednání, které již může být považováno za zneužití práva, tedy jednání in fraudem legis.

8. K další námitce žalobce krajský soud uvádí, že se neztotožňuje s jeho názorem o nedostatečném posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V daném případě nebylo třeba, aby žalované rozhodnutí se obsáhle zabývalo touto otázkou, když ze správního spisu vyplývá a žalobce to ani nepopřel, že žalobce žije na území České republiky sám, s manželkou se rozvedl, nemá žádné děti, žije v pronájmu, nikoliv ve vlastní nemovitosti a nemá tak na území České republiky ani žádné významné majetkové vazby. V tom případě plně postačoval závěr správních orgánů o tom, že jeho vztah k domovskému státu není zásadně narušen, ostatně žalobce ani neuvedl, z jakého důvodu byly tyto závěry správního orgánu nesprávné, když je znovu třeba připomenout, že se jedná o návrhové řízení, tedy žalobce byl především povinen uvádět tvrzení a důkazy za účelem posouzení této otázky. Skutečnost, že když mu jednou byl dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání povolen, tak to ještě automaticky neznamená, že mu vzniká právo trvale žít na území České republiky. Ostatně sám žalobce uvedl, že pouze provozuje kamenný obchod, který je jediným zdrojem jeho příjmů, ve správním řízení nijak neprokazoval, jakým způsobem se integroval do české společnosti tak, že by mu měl být ve věci zmíněné žádosti vyhověno a dlouhodobý pobyt na území České republiky by měl být prodloužen. Samotná skutečnost, že v České republice provozuje kamenný obchod, ještě automaticky bez dalšího nemůže znamenat, že je v České republice trvale integrován a že by jeho vztah k domovskému státu byl tím zásadně narušen. Stále je třeba si uvědomit, že se jedná o cizince, který na dlouhodobý pobyt v České republice bez plnění zmíněných zákonných podmínek automaticky nárok nemá a vzhledem k okolnostem jeho pobytu (je svobodný, bezdětný, nedisponuje žádným velkým majetkem), nemůže nic na výše zmíněných závěrech správních orgánů změnit. Navíc, žalobce ani nepopřel v žalobě závěry žalovaného o tom, že jeho tvrzení o tom, že si při své práci našel partnerku, ženu vietnamské národnosti, se kterou se pravidelně stýká a odloučení od ní by bylo údajně citelným zásahem do jeho osobního života, tak podle žalovaného nebylo ničím prokázáno a ani to nebylo podloženo žádnými důkazními prostředky. Pokud by tomu tak skutečně bylo, vzhledem k charakteru tohoto řízení, tj. jedná se o návrhové řízení, byl žalobce tato svá tvrzení povinen doložit, což neučinil ani neoznačil důkazy k prokázání těchto jeho tvrzení. Ostatně, pokud se stýká s ženou vietnamské národnosti a „*odloučení od ní by bylo citelným zásahem do jeho osobního života*“, tak jistě i pro tuto jeho údajnou partnerku, pokud se skutečně jedná o hluboký a vzájemný citový vztah, by byl návrat žalobce do země původu i pro ni natolik závažný, že by jej určitě následovala za účelem zachování tohoto vztahu i do země původu. Ostatně žalobce ani v žalobě neuvedl, že by jeho partnerce v tom bránila nějaká závažná okolnost.
9. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
10. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice 27. února 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu